

FAMILIE VAN...

‘Een liefdevolle stabiele basis’

In de rubriek ‘De familie van...’ interviewt Kimm Jeltema de familie van onze noordelijke topsporters. Wat is hun rol achter de schermen? Welke rol speelt de sport in hun dagelijkse leven? Deze week Milou Menthen, de vriendin van Généro Zeefuik, aanvaller bij FC Groningen. Half januari werd hun zoon Jérmairo geboren.

Kimm Jeltema

GRONINGEN Op de hoogste verdieping van het appartementencomplex staat de deur al open. „Kom maar verder hoor!” Klinkt het vanuit de woonkamer. Op de bank zit Généro Zeefuik, op zijn buik slaapt de kleine Jérmairo. Naast hem zit zijn vriendin Milou. Chiwawa Luna trippelt om hen heen. „Voordat we hier kwamen wonen had ik alleen de foto’s gezien, maar het is hier fijn om te wonen”, vertelt Milou, terwijl ze om zich heen kijkt. Aan de muur hangt een groot schilderij van hen samen dat Généro in opdracht liet maken. De rust die heerst in huize Zeefuik staat in schril contrast met de onrust die vorig seizoen speelde rond het postuur van de aanvaller van FC Groningen. „Ik ben trots op de manier waarop Généro met dat soort situaties omgaat. Hij is altijd positief en ziet het goede ergens van in. Mensen roepen zomaar dingen, en vergeten dan dat dat ook zijn familie en vrienden raakt. Dat kan pijn doen.”

Généro en Milou leerden elkaar bijna zeven jaar geleden kennen. „Ik woonde toen nog bij mijn ouders in Utrecht. Omdat ik werkte als kapster, was het wel eens moeilijk om elkaar vaak te kunnen zien. Hij had het druk met voetballen, en ik kon niet zomaar vrij nemen als hij vrij had. Sinds de zomer van 2012 wonen we samen. Généro speelde bij NEC en kon de overstap maken naar FC Groningen. Hij had het naar zijn zin bij NEC, maar het voelde ook goed bij FC Groningen. Hoewel ik net aan een nieuwe opleiding zou gaan beginnen vond ik het leuk om mee te gaan naar Groningen. Toen de keuze eenmaal was gemaakt, moest alles in sneltreinvaart geregeld worden. Ik had geen tijd om naar Groningen te komen voor een huizenjacht, dus Généro is alleen op zoek gegaan. Dit

◀ Milou Menthen is al jaren de steun en toeverlaat van Généro Zeefuik. Zoonlief Jérmairo werd begin dit jaar geboren.

Foto: Pepijn van den Broeke

was het eerste huis dat hij bekeek. Hij stuurde me wat foto’s om te vragen of ik het wat vond. Ik ben niet zo moeilijk, dus we besloten het te nemen. Er moest van alles gebeuren, van de keuken tot de vloer, we hadden niet veel tijd om er lang over na te denken.”

„Doordat we al zo lang bij elkaar zijn, voelde het goed om samen naar Groningen te komen. We kennen elkaar door en door, dat maakt het toch wat makkelijker. Mijn moeder zei laatst voor de grap: ‘Het gaat goed in Groningen, dus jullie zouden het in het buitenland ook wel redden samen.’ Als je helemaal opnieuw moet beginnen in een nieuwe stad dan ben je in de eerste instantie op jezelf aangewezen. We wisten niets van Groningen, moesten zelfs de supermarkt met de TomTom zoeken. Na twee jaar kan ik wel zeggen

dat ik mijn draai heb gevonden, al vind ik het ook prettig om weer even in Utrecht te zijn. Daar ken ik alles en iedereen. Misschien vond ik dat nog wel het lastigst van de verhuizing naar Groningen, mijn familie en vrienden achter laten. Ik knipte iedereen. En nu moesten ze ineens naar een andere kapper!”

„Ik heb het meest contact met de vriendinnen van Johan Kappelhof en Lorenzo Burnet. Zij komen ook uit een andere stad, en daardoor snappen ze precies hoe het is. Het praat makkelijk, als je hetzelfde mee maakt.” Hoewel Milou al jaren de steun en toeverlaat van Généro is, staat ze heel weinig in de schijnwerpers. Ze voldoet daarmee niet echt aan het beeld van het prototype voetbalvrouw. „Een voetbalvrouw? Ik?” Ze lacht. „Nee, daar heb ik niets mee. Ik sta niet graag op de voor-

grond. Natuurlijk vind ik het leuk om de wedstrijden te kijken, al ben ik aan het einde van de zwangerschap niet geweest. Met die dikke buik op de tribune, dat ging niet echt, veel te koud!”

„Op dit moment werk ik niet. En nu we Jérmairo hebben moet ik het ook nog even zien. Het is lastig plannen rondom het speelschema van Généro. Ik denk dat dat de grootste reden is dat veel vrouwen van voetballers geen vaste baan buitenshuis hebben. Ik moest in de kapsalon waar ik werkte in januari al mijn vakantie doorgeven voor de zomer. Dat is bijna onmogelijk. Er schuift zo weer een wedstrijd tussendoor. Vroeger leefde ik echt naar de zomervakantie toe. Nu moeten we vaak op stel en sprong boeken.”

„Hoe ik onze toekomst zie? Généro heeft tot 2016 een contract bij FC

Groningen. Maar je weet natuurlijk nooit hoe het loopt. Het lijkt me fantastisch om samen een keer naar het buitenland te gaan. Maar ja, nu moeten we ook rekening houden met wat goed is voor Jérmairo. Het lijkt me zo sneu om hem van school te moeten halen als hij groter is. Ik vind het belangrijk dat hij gelukkig wordt. Ik hoop dat we hem net zo’n liefdevolle en stabiele basis kunnen meegeven als we zelf hebben gehad.” Ze kijkt glimlachend naar haar zoon. „We waren toe aan het ouderschap. Allebei. Ik heb altijd gezegd dat ik graag jong kinderen wilde. En Généro is heel erg leuk met kinderen. Wat mij betreft blijven we eerst in Groningen. Eigenlijk is het leukste wat we tot nu toe hebben meegemaakt dat we samen deze stap hebben genomen. We weten nu precies wat we aan elkaar hebben!